

РЕШЕНИЕ

№ 7360

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна И Тодорова, като разгледа дело номер **5746** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Х. Й., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], ул. „Св. св. К. и М.“ № 126. ет. 1 чрез адв. П. М. срещу ЗППАМ № 23-4332-002065 от 03.05.2023 г., издадена от Д. Т., на длъжност Полицейски инспектор към СДВР, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди, че не са налице предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на ПАМ. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен.

Ответната страна – Полицейски инспектор към СДВР, в отдел „Пътна полиция“ при

СДВР, редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото становище, ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Направил е възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК за прекомерност на сторените от страна на жалбоподателя разноски, в случай, че такива бъдат претендирани.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 23-4332-002065 от 03.05.2023 г., издадена от Д. Т., на длъжност Полицейски инспектор към СДВР, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на Д. Х. Й., л.а марка Хюндай Г., с рег. [рег.номер на МПС] .

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН № 126949/22.04.2023 г., че Д. Х. Й., като водач на процесното ППС е управлявал същото с чуждестранно свидетелство без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца, представляващо нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Не е спорно между страните, а това се установява и от представените по делото доказателства, че жалбоподателят е собственик на процесния автомобил.

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед, както и допълнително представени такива от страна на ответника.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на [чл. 165, ал. 1 от ЗДвП](#).

С оглед представените заповеди, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство- за срок от 6 месеца до една година.

В АУАН, който има обвързваща доказателствена сила съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, е посочено, че водачът виновенно е нарушил чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно свидетелство, когато то не е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по [Споразумението за Европейското икономическо пространство](#), или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По делото не се спори, че жалбоподателят е представил СУМПС, издадено от компетентните органи на Обединено Кралство Великобритания, която не е член на Европейския съюз и не е страна по [Споразумението за Европейското икономическо пространство](#). Не се спори и относно обстоятелството, че Й. е влязъл на територията на Република България на 02.12.2022 г., като след тази дата е напуснал и влизал на територията на Р.България на различни дати. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерегиране валидността на чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Във връзка с напускане на Великобритания от Европейския съюз и сключеното споразумение с ЕС, издадените шофьорски книжки от Кралството на чужди граждани, какъвто е и настоящият случай, важат до края на 2020 г. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на РБ, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на българското законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезаа на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В този смисъл съдът намира, че вмененото на Д. Х. Й. нарушение на 22.04.2023 г. безспорно е извършено.

Ако лицето е притежавало валидно СУМПС към датата на проверката в тежест на

жалбоподателя е да докаже това обстоятелство, доколкото противното се установява от приетия АУАН. Освен това доколкото след 01.07.2007 г., лицата, ползващи се от правото на свободно движение, включително българските граждани, съгласно правото на ЕС, не подлежат на задължителна проверка в АИС "Граничен контрол", във фонда не се съдържат изчерпателни данни за всички пътувания на тази категория лица и МПС. Жалбоподателят не е ангажирал никакви писмени или гласни доказателства (свидетелски показания, резервации в хотели, самолетни билети и др.подобни), чрез които да установи, че за спорния период от 3 месеца преди датата на извършване на проверката е излизал и влизал в страната. Ето защо, съдът намира, че не се оборват фактическите основания в акта.

Действително в оспорената заповед органа се е позовал на АУАН, в който е посочена правна квалификация по чл.150А, ал.3 ЗДвП, а в заповедта е чл.162, ал.1 от ЗДвП. Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката, а не цифровата правна квалификация на нарушението. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана. Но в процесната заповед са изложени подробни фактически и правни основания за издаването ѝ, а не препраща директно към АУАН. Предвид това, изписаната цифрова правна квалификация на нарушението в АУАН, която е различна от тази в обжалваната заповед, не влече незаконосъобразност на ЗППАМ, а доводите на жалбоподателя в тази насока се явяват неоснователни. Следва да се отбележи, че и с наказателното постановление, АНО позовавайки се саниращата норма на чл.53 от ЗАНН при същите фактически положения е квалифицирал деянието по чл.162, ал.1 ЗДвП.

Осъщественият състав на чл. 171 т. 2а от ЗДвП се свежда до притежаването/непритежаването на съответното СУМПС. Същото като официален удостоверителен документ е със срок, което предопределя и срочността на правото на водача да управлява МПС, разполагайки с валиден удостоверителен документ за правоспособност. Срокът на мярката е минимален и е правилно определен. Предвид това, съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

С оглед на горното жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Х. Й., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], ул. „Св. св. К. и М.“ № 126. ет. 1 чрез адв. П. М. срещу ЗППАМ № 23-4332-002065 от 03.05.2023 г., издадена от Д. Т., на длъжност Полицейски инспектор към СДВР, в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДВП.

СЪДИЯ: